

LIST ŘÍMANŮM – JISTOTA NADĚJE (Ř 5:1-11)

OPAKOVÁNÍ A NAVÁZÁNÍ

Od 1. kapitoly víme, že obsahem listu Římanům bude „*evangelium, v němž se zjevuje spravedlnost z víry*“ (Ř 1:15-17).

Od 1. do 3. kapitoly vidíme naprostou lidskou zkaženost a ztracenost – v závěru se dozvídáme, že veškerá lidská snaha získat spravedlnost a obstát na Božím soudu, je marná: „*ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk*“ (Ř 3:20)

- Účelem Zákona nebylo poskytnout člověku prostředek vedoucí ke spravedlnosti – ale prostředek vedoucí k poznání hříchu.

Na konci 3. kapitoly čteme o jediném způsobu ospravedlnění člověka – ospravedlnění můžeme být jen Boží intervencí. A protože Bůh je láska – otevřel skrze oběť svého Syna cestu k našemu ospravedlnění. Tuto krví vydobytou spravedlnost už od pradávna počítá těm, kdo mu důvěřují.

- Jsou tam klíčové výroky o spravedlnosti bez použití Zákona ... jsme ospravedlnováni zadarmo, Jeho milostí, skrze vykoupení krví Ježíše Krista ... tím je také odstraněna marná lidská chlouba ... protože spravedlnost je z víry, bez Zákona, je tato spravedlnost pro celý svět (Židy i pohany).

4. kapitola pak ukazuje tyto principy na praotci Božího lidu – Abrahamovi.

- O něm je už v knize Genesis řečeno: „**Uvěřil Abraham Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost.**“
- On pro svou spravedlnost nepracoval, ale spoléhal na toho, který ospravedlňuje bezbožného – taková víra se člověku počítá za spravedlnost.
- I další z velkých osob SZ, David, mluví o spravedlnosti bez Zákona, když říká: „*Blahoslavený je muž, jemuž Pán vůbec nepřipočte hřích.*“
- Ve vzorci, v němž Bůh sám ospravedlňuje věřícího člověka, se místo vlastní spravedlnosti **započítává víra jako spravedlnost a hřích se nezapočítává** (ve vzorci vůbec nefiguruje):
„tvá“ spravedlnost = víra jako připočtená spravedlnost + nezapočten žádný hřích
- Takto byl ospravedlněn už Abraham, ještě před obřízkou a dlouho před vydáním Zákona.
- V okamžiku ospravedlnění byl Abraham ještě pohan – proto se spravedlnost z víry vztahuje jak na Židy, tak na pohany.
- Končili jsme srovnáním Abrahamovy víry s tou naší a viděli, že my, stejně jako on, věříme v Boha, který *oživuje mrtvé a povolává to, co není, aby to bylo* ... věříme v zaslíbení, věříme v Krista, věříme ve vzkříšení.
- To je ta stejná víra, skrze kterou Bůh připočetl spravedlnost Abrahamovi, a skrze kterou ji počítá i nám.

VÝKLAD - Ř 5:1-11

- ▶ Lidé, kteří pracují na svém ospravedlnění, žijí s jakousi falešnou nadějí, že jednou, to, na čem budou muset až do konce života pracovat (a katolíci se svým očištěním ještě dlouho po smrti), bude snad stačit na to, aby byli ospravedlněni. (Ale nakonec nebudou ospravedlněni – místo toho budou zahanbeni.)
- ▶ My, věřící, nemáme naději, že jednou budeme ospravedlněni – to již jsme. Naše naděje se upíná k věcem, které nám ospravedlnění přineslo – naší nadějí je budoucí sláva.
- Ospravedlnění, ke kterému u nás již došlo, nám přináší dalekosáhlé důsledky, které sahají daleko za „pouhé“ ospravedlnění.

5. kapitola nám zjevuje **důsledky ospravedlnění** (právě tak je nadepsána ve studijním překladu).

Ř 5:1

Jako ospravedlnění lidé „**máme pokoj s Bohem**“.

? Co to znamená?

- Dříve byla mezi námi a Bohem válka, hněv, nepřátelství – Boží hněv byl tématem prvních kapitol:

(ČSP) **Římanům 1:18** *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří v nepravosti potlačují pravdu*

📖 (ČSP) **Římanům 2:5** Svou tvrdostí a nekajícím srdcem si shromažďuješ hněv ke dni hněvu

📖 (ČSP) **Římanům 2:8** ... těm, kteří jsou sobečtí a neposlouchají pravdu, nýbrž poslouchají nepravost, odplatí hněvem a zuřivostí.

📖 (ČSP) **Římanům 3:5** ... Bůh nás stíhá hněvem ...

📖 (ČSP) **Římanům 4:15** Zákon působí hněv ...

- Ale nyní (když se nám víra počítá jako spravedlnost a vůbec nepočítá hřích a jsme zproštěni Zákona): „**Máme pokoj s Bohem.**“
- Po strašlivém krvavém aktu usmíření, v němž byl všechn Boží hněv vylit na Krista, je mezi námi a Bohem znovu mír a pokoj, jako byl na začátku, kdy Bůh stvořil člověka.
- **Místo hněvu pokoj.**

Ř 5:2

„**Přístup k této milosti jsme získali vírou.**“

- **Víra** není žádná zásluha. Je to spolehnutí se na někoho druhého.
- **Víra** je pohled plný důvěry namířený ke Kristovým zásluhám na kříži ... a také k Jeho vzkříšení, které znamená, že hřích byl skutečně usmířen ... a také k Jeho životu, protože živý Ježíš Kristus je nyní naším přímluvcem a Zachráncem.

„**Chlubíme se v naději Boží slávy**“ – ekumeničtí také správně překládají: „*chlubíme se nadějí, že dosáhneme slávy Boží*“.

- To je protějšek k verši:

📖 (ČSP) **Římanům 3:27** Kde je tedy chloubu? Byla vyloučena! ...

- Máme novou **chloubu** – že dosáhneme Boží slávy, která na nás bude zjevena.
- Změnil se předmět naší chlouby – již to nejsou naše skutky, už to nejsme my ... naše nová chloubu už není výrazem pýchy, ale naopak je výrazem pokory, kapitulace z vlastních snah a zásluh a spoléhání se na někoho druhého.
- ☹ Proto když budeme o své jistotě spasení vyprávět lidem, kteří znají jen tu lidskou chloubu – pomyslí si, že musíme být nesmírně pyšní. Nechápu, že tím vyjadřujeme, že my jsme se své vlastní spravedlnosti a chlouby zřekli a pokorně jsme přijali tu Bohem darovanou.
- **Místo chlouby člověkem, chloubu Bohem.**

? Čím se chlubíme?

- „**Nadějí Boží slávy.**“
- 1. Místo hněvu pokoj ... 2. Místo chlouby člověkem chloubu Bohem ... a 3. **Místo hanby sláva.**
- Tento verš stojí oproti verši:

📖 (ČSP) **Římanům 3:23** všichni zhřešili a postrádají Boží slávu,

- Ale my se nyní chlubíme v **naději Boží slávy.**
- Naše ospravedlnění vede k daleko větším věcem, než si dokážeme představit. My bychom byli nekonečně vděční už jen za to, že nejsme odsouzeni, ale důsledky ospravedlnění vedou mnohem dál.
- Člověk byl původně stvořen k Božímu obrazu ... padl však do hříchu ... ale Boží milost ho skrze ospravedlnění, znovu navrácí k tomuto obrazu, který vlastně odráží Boží slávu.
- Podíl na Boží slávě dostáváme jako dědicové Boží:

📖 (ČSP) **Římanům 8:17**

17 Jsme-li však děti, jsme i dědicové — dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.

- Bůh nám daroval mnohem více, než spravedlnost, spolu s ní nám daroval všechno – jsme totiž nazýváni Božími dědici, spoludědici Kristovými (jenž je věčný Boží Syn) – součástí dědictví je podíl na věčném životě, na společenství s Bohem, na vlastnictví země, ... a na Boží slávě.

(ČSP) **Římanům 8:32**

32 On neušetřil vlastního Syna, ale za nás za všechny ho vydal. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

- O jak ohromných věcech tu mluvíme!

Svět tuto naší chloubu spolehnutí se na Krista nezná ani neuznává. Pro svět je víra hanbou – pro svět jsme slabí, neúspěšní, neurození, nemoudří, příliš obyčejní, nenápadní, závislí na Bohu.

- Ta stejná víra, která nám před Bohem přináší slávu, nám ve světě přináší soužení (možná právě proto, že zbavuje člověka pyšné lidské chlouby).
- Písmo velice často mluví o slávě a soužení, jako o dvou stranách téže mince.

(ČSP) **Jan 16:33**

33 Toto jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Ve světě máte soužení. Ale buďte dobré mysli, já jsem přemohl svět.“

(ČSP) **Římanům 8:17**

17 Jsme-li však děti, jsme i dědicové — dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.

- Jako Kristovo utrpení přineslo slávu – i naše utrpení přináší slávu.

(ČSP) **2 Korintským 4:17**

17 To naše nynější lehké soužení nám totiž působí nesmírně veliké břímě věčné slávy,

I dnešní text hned vedle slávy zmiňuje soužení:

Ř 5:3-4

„Chlubíme se také souženími.“

- Mimochodem to znamená, že **soužení** v tomto světě ke křesťanskému životu neoddelitelně patří.
- Má různé podoby (ze strany světa: pronásledování, výsměch, ... ze strany těla: pokušení, sebezapření ... ale také trápení se za druhé, spolu s druhými, atp.).

To, že se soužení stalo naší chloubou, znamená, že evangelium změnilo význam utrpení v našem životě.

- ▶ Dříve jsme nevěděli, co si s těžkostmi počít, byly nám na obtíž – přinášely beznaděj.
- ▶ Nyní jsou různé těžkosti pro nás výzvou a možností se osvědčit a projevit víru – a zvětšují naši naději slávy.

(ČEP) **1 Petrův 1:5–7**

5 ... Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. **6** Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, **7** aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.

- Už soužením neříkáme: „problémy“, „trápení“ a „překážky“, ale říkáme jim: „zkoušky“:

(ČEP) **Jakubův 1:2–4**

2 Mějte z toho jen radost, moji bratří, když na vás přicházejí rozličné zkoušky. **3** Vždyť víte, že osvědčí-li se v nich vaše víra, povede to k vytrvalosti.

? Jak rozumíte 3.-4. verši, že: **soužení** působí vytrvalost → **vytrvalost** působí osvědčenost → **osvědčenost** působí **naději**?

- Kdo překonal soužení, ten vytrval (víra je také věrnost) → kdo vytrval, ten se osvědčil → kdo se osvědčil, ten má o to větší **naději slávy**.

Ř 5:5

„Naděje nezahanbuje.“

- ▶ Každý kdo se postaví před Boha se svou vlastní spravedlností (ve své vlastní chloubě), bude zahanben.

- ▶ Ale naděje založená na Boží intervenci nikdy neselže – tato naděje nás nikdy nezahanbí.

 (ČEP) **Římanům 10:9–11**

9 Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. **10** Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, **11** neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben.“

- ▶ Lidé pod Zákonem jsou zahanbováni už dnes – neustálou nedostatečností a vinou.
- ▶ Naděje založená na Boží milosti nás už dnes zbavuje hanby – protože Duch svatý (pokud ho máme) nás přímo v srdci ujišťuje o Boží lásce, o Božím přijetí:

 (ČSP) **Římanům 8:15–17**

15 ... přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: *Abba, Otče!* **16** Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. **17** *Jsmeli-li však děti, jsme i dědicové ...*

- Ten, který tě dnes o jistotě naděje ujišťuje, tě na soudu jistě nezahanbí.
- Už nežijeme pod zahanbujícím zvednutým prstem Zákona a napřaženo rukou Božího hněvu, ale pod laskavým úsměvem a v otevřené náruči milujícího Boha – našeho Otce, který si nás sám ospravedlnil.
- Jaký je to nádherný a blažený nový stav, ve kterém jsme se skrze víru v Ježíše Krista ocitli!

Výraz: „naděje nezahanbuje“ se dá také přeložit (a některé překlady to tak mají) jako: „naděje nezklame“ nebo „naděje neselže“ → **naděje, že nebudeme na Božím soudu zahanbeni, nemůže selhat.**

? Proč?

- Protože tím, kdo aktivně a suverénně přebírá nadvládu nad naším ospravedlněním, je Bůh.
- Velikost jistoty naší naděje je právě v tom, že ji nemáme ve svých rukou ... ale má ji ve svých rukou milující Bůh.

Ř 5:6-8

Jistota naší naděje stojí na tom, že Bůh, přebírá iniciativu a moc nad naší záchranou.

- Když nás zachraňoval, my jsme při tom ani nebyli, on nás k tomu nepotřeboval.
- On nás dokonale vyřadil z boje, vzal nám spásu z našich rukou, nepotřebuje a nepoužívá nás k našemu ospravedlnění.
- Věděl, že jsme jen hříšní, bezbožní, a hlavně bezmocní – pod nadvládou hříchu.
- **On učinil všechno bez nás a my vůbec nic.**
 - Učinil to v době, kdy jsme byli ještě nepřáteli ... neměli, jsme co nabídnout (To co jsme nabízeli, byla jen nenávisť – my jsme pro něj měli jen kříž – lidstvo křičelo: „Ukřižovat!“).
- Jistota naší naděje je tedy v Bohu, který vzal naše ospravedlnění z našich rukou.

Ale aby to nebylo dost, následující text jistotu naší naděje ještě dál stupňuje.

- Naše již tak dostačující naděje, kterou se chlubíme, je jakoby ještě jistější, když si uvědomíme, že není založena jen na Jeho smrti před dvěma tisíci lety – ale i na Jeho vzkříšeném životě, v němž se dál aktivně angažuje v naší záchraně:

Ř 5:9-10

Je tu znovu jakási vyšší duchovní matematika, která říká: „Jestliže jsme již byli zachráněni jeho smrtí, čím více musíme být zachráněni jeho vzkříšeným životem!“

- ▶ Už jeho smrt nám zajistila ospravedlnění – jsme vykoupeni a zachráněni Jeho krví.
- ▶ **Čím spíše nyní jsme zachráněni Jeho životem!**

 (ČSP) **Římanům 8:34**

34 Kdo je ten, který je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen [z mrtvých], je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

- O co Jeho vzkříšení překonává Jeho smrt – o to naděje působená Jeho životem překonává naději působenou Jeho smrtí.

- ▶ Bůh se na nás laskavě usmál, ještě když jsme byli hříšní.
- ▶ Tím více se na nás usmívá teď, když jsme ospravedlnění.

- ▶ Miloval nás, už když jsme byli nepřátelé.
- ▶ O co více nás miluje nyní, když jsme Jeho dětmi.
- Milost, která z nás bezbožných udělala Boží děti, otevřela dveře pro další, ještě větší milost – totiž Boží přízeň, která již s námi jedná jako s vlastními dětmi.
- Stíhá nás milost za milostí:

(ČEP) **Jan 1:16**

16 Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.

- ▶ Pokud nás zahraňoval, ještě když jsme ho nenáviděli.
- ▶ Čím spíše nyní učiní vše pro to, aby nás, své děti, dovedl do cíle – jímž je život věčný v Jeho slávě.

- Nejsme jen zachráněni – jsme přezachráněni!
- A tak se chlubíme neskutečně krásnou a naprosto jistou nadějí slávy!

Ř 5:11

Nechlubíme se jen nadějí slávy, nechlubíme se jen souženími – naší radostí a chloubou je samotný Bůh.

- Chlubíme se tím, kterého jsme se dříve báli, jehož hněv a příkázání působily naši hanbu.
- Chlubíme se jím, jako našim Otcem.

(ČSP) **2 Korintským 6:16**

16 ... vy jste svatyní Boha živého, jak řekl Bůh: „Budu bydlet uprostřed nich a procházet se mezi nimi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“

- Chlubíme se společenstvím s Ním.

(ČSP) **1 Janův 1:3–4**

3 ... Naše společenství je s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. **4** Toto [vám] píšeme, aby naše radost byla úplná.

DOMÁCÍ ÚKOL:

Nastudujte si Ř 5:12-21 a pište si poznámky – příště si to společně vyložíme.